

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **obec Nezabylice**, IČO: 00673170,
sídlem Hořenec 6, 430 01 Nezabylice,
zastoupena doc. JUDr. Mgr. Janou Tlapák Navrátilovou, Ph.D.,
advokátkou,
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, č. j. 36545/21/5000-10612-706239,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 36545/21/5000-10612-706239, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr č. 8/P/2021 Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 2. 2021, č. j. 323833/21/2500-31472-508241, kterým bylo žalobkyni vyměřeno penále ve výši 128 697 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, a platební výměr č. 9/P/2021 správce daně ze dne 26. 2. 2021, č. j. 323897/21/2500-31472-508241, kterým bylo žalobkyni vyměřeno penále ve výši 400 000 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně se zároveň domáhala toho, aby soud zrušil též uvedené platební výměry a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za předčasné, neboť u zdejšího soudu je pod sp. zn. 16 Af 15/2021 vedeno soudní řízení o její žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1803/21/5000-10480-706239, které se týká platebních výměrů za porušení rozpočtové kázně č. j. 81/D/2019 a č. j. 82/D/2019. V uvedené věci není doposud zodpovězena otázka, zda a nakolik závažné bylo případné zjištěné porušení podmínek rozpočtové kázně a zda zjištěné porušení dotačních podmínek odůvodňovalo stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně.
3. Daňové orgány rovněž nesprávně určily datum porušení rozpočtové kázně, neboť ze zjištění správce daně shrnutých v bodě 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 1) písm. b) a Kontrolní zjištění (projekt č. 2) písm. b) vyplývá, že ani v jednom případě nebylo datum porušení rozpočtové kázně určeno přesně. Potvrzení takového výpočtu penále žalovaným žalobkyně považuje za nesprávné a v rozporu s § 44a odst. 10 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen „rozpočtová pravidla“), ve znění pozdějších předpisů.
4. Žalobkyně v tomto směru připustila, že žalovaný měl při určování dne porušení rozpočtové kázně ztížené podmínky, neboť mu z její strany z důvodu jejich obtížného získání vzhledem k časovému odstupu od posuzovaného projektu nebyly poskytnuty všechny informace. I tak ale podle ní nedošlo ze strany žalovaného k vynaložení patřičného úsilí k určení přesného dne porušení rozpočtové kázně. Jedinými podklady pro určení dne porušení rozpočtové kázně byly panoramatické fotky z jara roku 2013 [viz bod 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 1) písm. b)] a z webových stránek Google mapy [viz bod 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 2) písm. b)]. Dle mínění žalobkyně není takovýto postup dostačující a neslouží ke stanovení přesného dne, kdy mělo k porušení rozpočtové kázně dojít. Daňové orgány by podle ní měly učinit maximum k přesnému určení dne porušení rozpočtové kázně, ne se jen spokojit se zjištěním, že nejpozději k určitému datu k tomu již došlo. Takovýto postup není v souladu se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou uvedenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. I smysl § 44a odst. 10 rozpočtových pravidel počítá s tím, že k vyměření penále je možné přistoupit až ve chvíli, kdy je znám den porušení rozpočtové kázně. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 4 Afs 57/2016-32, přitom stanovil, že „*ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech finančním orgánům neposkytuje prostor pro správní uvážení (...)*“. Pokud tedy daňové orgány nedokázaly den porušení rozpočtové kázně přesně určit, nemohlo být přistoupeno k vyměření penále.
5. Pro případ, že by soud shledal, že na straně žalobkyně skutečně k určitému dni k porušení došlo, žalobkyně dále namítala, že stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně je nedůvodné a nepřiměřené. Zároveň je přesvědčena, že se žádného porušení rozpočtových Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pravidel nedopustila, a tudíž jsou jakékoliv úvahy o odvodu do státního rozpočtu zcela irrelevantní. Argumentaci citacemi z rozsudků Nejvyššího správního soudu, ve kterých se soud zabýval primárně odvody za porušení rozpočtové kázně při použití dotací podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, tak žalobkyně podle svých slov uvedla pouze z procesní opatrnosti. Z citovaných rozhodnutí má podle žalobkyně jasně vyplývat, že ani samotná skutečnost, že při vynakládání příslušných prostředků došlo k porušení právního předpisu, ještě neznamená, že se automaticky jedná o porušení rozpočtové kázně, a i kdyby ano, tak to nemá bez dalšího za následek, že by musel být uložen odvod zpět do státního rozpočtu v plné výši celého plnění, jehož se příslušné porušení právních předpisů týkalo.

6. Závěrem žalobkyně uvedla, že má za to, že odvod za porušení rozpočtové kázně, respektive v tomto případě penále za prodlení může být z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominut. Tento institut sloužící k odstranění či zmírnění tvrdosti lze z logiky věci využít až poté, co byly odvod za porušení rozpočtové kázně a případné penále nezměnitelným způsobem pravomocně vyměřeny.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Skutečnost, že žalobkyně podala u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí o vyměření odvodu, nezakládá povinnost správce daně vyčkat s vydáním platebních výměrů na penále až po rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o vyměření odvodu. Stěžejním pro účely penále je pouze to, že odvod byl žalobkyni pravomocně vyměřen a že žalobkyně byla v prodlení s jeho úhradou.
8. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobkyně, že správcem daně ani žalovaným nebylo přesně určeno datum porušení rozpočtové kázně. K tomu odkázal na body 25 a 30 – 33 napadeného rozhodnutí. Absenci data porušení rozpočtové kázně podle žalovaného žalobkyně nenamítala v odvolání proti platebním výměrům na odvod za porušení rozpočtové kázně ani v žalobě v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 16 Af 15/2021. Data porušení rozpočtové kázně tak v uvedeném řízení ani nejsou předmětem soudního přezkumu.
9. K použití panoramatických fotek hřišť z webových stránek žalobkyně z jara roku 2013 a informací získaných z webových stránek Google mapy žalovaný uvedl, že tyto převzal jako důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně. Pokud by správce daně nebyl iniciativní a fotky nedohledal, tak by byl nucen termín realizace uznat až ke dni zahájení daňové kontroly, tedy k 29. 11. 2017, kdy fyzicky v místě ověřil, že jsou hřiště funkční. Žalobkyně totiž sama neprokázala, kdy byla hřiště provozuschopná, ačkoliv to byla její zákonná povinnost.
10. Dále žalovaný upozornil na to, že otázka, zda žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň a v jaké výši jí měl, či neměl být vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, není předmětem tohoto řízení. Institut prominutí nemá vliv na vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v replice ze dne 18. 2. 2022 setrvala na tom, že žalovaný bez znalosti přesného data porušení rozpočtové kázně přistoupil k vlastní úvaze a stanovil datum porušení rozpočtové kázně zcela svévolně bez jakékoliv zákonné opory.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Účastníkům i soudu je z jeho činnosti známo, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Af 15/2021 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1803/21/5000-10480-706239, kterým byl k odvolání žalobkyně změněn výrok platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 81/D/2019, který vydal správce daně dne 5. 11. 2019, č. j. 1932598/19/2500-31473-508241, tak, že se žalobkyni vyměruje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 128 697 Kč namísto ve výměru uvedených 227 097 Kč. Výrokem II. rozhodnutí žalovaného bylo zároveň zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 82/D/2019 vydaný správcem daně dne 5. 11. 2019, č. j. 1932606/19/2500-31473-508241, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 400 000 Kč.
16. Podle § 44a odst. 7 věty první a druhé rozpočtových pravidel ve znění účinném do dne 29. 12. 2011 (ve znění účinném od 30. 12. 2011 do 19. 2. 2015 došlo pouze k přechíslování odstavce na odst. 8) platí, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b).
17. Charakterem tohoto penále se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009-45, ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86, ze dne 17. 12. 2009, č. j. 7 Afs 129/2009-86, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013-33. V naposledy zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„ve vztahu k odvodu za porušení rozpočtové kázně jde o nárok sekundární, existenčně spjatý (závislý) s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Povinnost platit penále vznikne pouze tehdy, jestliže je příjemce dotace v prodlení s provedením odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech, dle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy byla porušena rozpočtová kázeň, do dne*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedení odvodu). Penále tedy není sankcí (v širším slova smyslu) za porušení rozpočtové kázně, jako je tomu v případě odvodu, nýbrž sankcí za neprovedení odvodu v zákonem předpokládané době. Z konstrukce § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že penále je splatné dnem porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2009, čj. 5 AfS 70/2008 – 152 ve věci NELI S. P. A., a. s.; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Penále je tedy zákonem o rozpočtových pravidlech koncipováno jako nárok závislý na odvodu za porušení rozpočtové kázně, který stíhá příjemce dotace, jenž je v prodlení s provedením odvodu. Svým charakterem tedy jde o „úrok z prodlení“, který z povahy věci je vždy příslušenstvím hlavního nároku [...]“

18. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále vysvětlil, že „pro vznik penále je podstatné, že příjemci dotace vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Byl-li odvod příjemci dotace vyměřen samostatným platebním výměrem, jenž mohl být (a v případě stěžovatelky skutečně byl) podroben soudnímu přezkumu, není sebemenšího důvodu zabývat se v rámci přezkumu platebního výměru, jímž bylo příjemci dotace sděleno penále, zda vskutku vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně a v jaké výši. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 AfS 47/2009 – 45 ve věci městys Jimramov, a dále rozsudek čj. 8 AfS 6/2011 – 86, cit. v bodě [16] shora, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2009, čj. 7 AfS 129/2009 – 86 ve věci VHC - holding, a. s.). Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, čj. 9 AfS 4/2012 – 30 ve věci Zoologická zahrada Ústí nad Labem). [...] Jakékoliv námitky proti závěrům žalovaného ohledně skutečnosti, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, měly být stěžovatelkou uplatněny v soudním řízení ve věci uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně“.
19. Uvedené závěry se plně uplatní i na projednávanou věc, jejímž předmětem jsou penále za prodlení s výše uvedenými odvody za porušení rozpočtové kázně.
20. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1803/21/5000-10480-706239, ve věci vyměření těchto odvodů za porušení rozpočtové kázně před podáním žaloby ve věci sp. zn. 16 Af 15/2021 nabylo právní moci dne 22. 1. 2021, na čemž ani podání žaloby ničeho nezměnilo. Z rozhodnutí ve věci odvodů za porušení rozpočtové kázně byl správce daně při vyměřování penále povinen vycházet, neboť šlo o pravomocná rozhodnutí nadaná presumpcí správnosti. Zásadní předpoklady pro vydání rozhodnutí ve věci penále za prodlení s těmito odvody za porušení rozpočtové kázně tedy splněny byly, neboť žalobkyni byla pravomocně uložena povinnost provést odvody za porušení rozpočtové kázně, a zároveň – což ani nezpochybňuje – byla v prodlení s jejich úhradou.
21. Stav, kdy žalobkyni byla pravomocně uložena povinnost provést odvody za porušení rozpočtové kázně, trvá i ke dni rozhodování soudu v nyní projednávané věci, neboť žaloba proti zmíněným rozhodnutím byla soudem zamítnuta. V řízení ve věci sp. zn. 16 Af 15/2021 totiž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 4. 2022, č. j. 16 Af 15/2021-45, tak, že žalobu žalobkyně zamítl. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 22. 4. 2022, na čemž nic nemění ani skutečnost, že proti němu žalobkyně podala kasační stížnost.
22. V rámci přezkumu platebních výměrů, jimiž bylo vyměřeno penále, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodů za porušení rozpočtové kázně, tedy ani zabývat se například tím, zda stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně

bylo důvodné či přiměřené. V tomto směru žalobkyně mohla vést – a také vedla – právě samostatné soudní řízení.

23. K použití panoramatických fotek z webu žalobkyně a informací z webových stránek Google mapy a k nesouhlasu žalobkyně s posouzením věci žalovaným v bodě 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 1) písm. b) a Kontrolní zjištění (projekt č. 2) písm. b) soud konstatuje, že bod 6 se nachází v rekapitulační části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný shrnoval zjištění učiněná správcem daně v rámci daňové kontroly **ve věci odvodů** za porušení rozpočtové kázně.
24. V bodě 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 1) písm. b) týkajícím se projektu č. 1 žalovaný popsal, že odvod ve výši 11 480 Kč žalobkyni uložil z důvodu nedodržení termínu realizace akce, který byl stanoven v rozhodnutí o poskytnutí dotace na 31. 10. 2011. K částce 11 480 Kč dospěl na základě výpočtu 0,25 % z poskytnuté dotace (tj. 328 000 Kč) za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu. Těchto měsíců podle něj bylo 14. Termín skutečné realizace akce žalobkyně nedoložila, žalovaný jej proto určil k 31. 12. 2012, a to na základě panoramatických fotek z webu žalobkyně z jara 2013, ze kterých usoudil, že hřiště v té době bylo provozuschopné.
25. V bodě 6 napadeného rozhodnutí, Kontrolní zjištění (projekt č. 2) písm. b) týkajícím se projektu č. 2 žalovaný popsal, že odvod ve výši 4 000 Kč žalobkyni uložil z důvodu nedodržení termínu realizace akce, který byl stanoven v rozhodnutí o poskytnutí dotace na 30. 11. 2012. K částce 4 000 Kč dospěl na základě výpočtu 0,25 % z poskytnuté dotace (tj. 400 000 Kč) za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu. Těchto měsíců podle něj bylo 4. Termín skutečné realizace akce žalobkyně nedoložila, žalovaný jej proto určil k 14. 3. 2013, a to na základě informací z webových stránek mapy Google k datu 14. 3. 2013, ze kterých usoudil, že srub již byl v té době smontován a zabezpečeny byly i ostatní související práce.
26. Na základě popsaných skutečností se soud nemůže ztotožnit s námitkou žalobkyně, že v případě těchto odvodů nebylo datum porušení rozpočtové kázně určeno přesně. S ohledem na podstatu porušovaných povinností je totiž zřejmé, že k porušení rozpočtové kázně v daných případech došlo vždy v den následující po v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoveném a žalobkyní nedodrženém termínu realizace akce. V případě projektu č. 1 a odvodu ve výši 11 480 Kč tedy dne 1. 11. 2011, v případě projektu č. 2 a odvodu ve výši 4 000 Kč dne 1. 12. 2012. Datum, kdy projekt skutečně byl realizován, je z hlediska výpočtu penále za prodlení s těmito odvody (na rozdíl od stanovení jejich výše, což však v tomto řízení není a nemůže být předmětem přezkumu) dle § 44a odst. 7 rozpočtových pravidel ve znění účinném do dne 29. 12. 2011 bez významu. A jak je zřejmé z příloh výměrů na penále č. 8/P/2021 a č. 9/P/2021 (vždy řádky 2), datum skutečné realizace projektu žalobkyní skutečně nebylo správcem daně a následně ani žalovaným při výpočtu penále nijak zohledňováno.
27. Soud nad rámec uvedeného považuje za vhodné korigovat i námitky žalobkyně, ze kterých podle něj vyplývá její přesvědčení o tom, že by mohla v řízení před soudem úspěšně napadnout i výpočet penále, který byl pro ni výhodnější než výpočet údajně provedený (přesně) podle zákona (viz její námitka, podle které by daňové orgány „*měly učinit maximum k přesnému určení dne porušení rozpočtové kázně, ne se jen spokojit se zjištěním, že nejpozději k určitému datu k tomu již došlo*“). S takovýmto názorem soud nemůže souhlasit. Správní soudy totiž jsou v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. To znamená, že soudní

kontrole není podrobena veškerá činnost (příp. veškerá pochybení) veřejné správy, ale pouze ta, která zasáhne do jejich veřejných subjektivních práv. Žalobce může být tedy s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný pouze tehdy, pokud v řízení tvrdí, že v důsledku nezákonnosti takového rozhodnutí bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Zákon je v tomto jednoznačný: žalovat rozhodnutí správního orgánu může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Správní soudy tedy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou, ale zasahují pouze v případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž porušení (veřejných) subjektivních práv osob (takto např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34).

28. Pokud by tedy žalobkyně v žalobě namítala, že jí byla vyměřena nižší penále, než jí podle zákona vyměřena být měla, takováto (údajná) nezákonnost by jí však již z podstaty věci nemohla jakkoli **zkrátit** na jejích veřejných subjektivních právech. Žalobkyně by tak totiž sama připustila, že s ní správní orgány zacházely příznivěji, než by podle zákona (údajně) měly. Nelze přitom dovodit, že by jí svědčilo veřejné subjektivní právo platit vyšší penále, než jí bylo vyměřeno.
29. Další překážkou v úspěchu argumentace žalobkyně, podle které by mělo být penále za prodlení s odvody počítáno od dřívějšího dne, než ze kterého vycházel správce daně, by pak byl § 44a odst. 7 věta první rozpočtových pravidel ve znění účinném do dne 29. 12. 2011, podle kterého platí, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, **nejvýše však do výše tohoto odvodu**. S ohledem na délku prodlení je přitom z obou výměrů na penále č. 8/P/2021 a č. 9/P/2021 i napadeného rozhodnutí zřejmé, že zde muselo být aplikováno omezení vyměřeného penále výši odvodu. Částka odpovídající penále za každý den prodlení u obou odvodů za porušení rozpočtové kázně totiž výši těchto odvodů překračovala prakticky trojnásobně. Argumentace, podle které mělo být při výpočtu penále počítáno s prodlením dokonce **delším** (a penále proto mělo být vyměřeno ještě vyšší), by tedy nemohla být úspěšná i z toho důvodu, že žalobkyni byla penále v souladu se zákonem vyměřena ve výši ohraničené výši samotných odvodů za porušení rozpočtové kázně.
30. Závěrem soud souhlasí s tvrzením žalobkyně, podle kterého penále za prodlení s odvody může být z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominuto. Přezkum rozhodnutí o takovéto případné žádosti však s nyní projednávanou věcí nesouvisí.
31. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu